

Sygn. akt III CZ 55/07

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Frąckowiak (przewodniczący)

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

SSA Michał Kłós

w sprawie z wniosku M.P.

przy uczestnictwie S.D. i "N." sp. z o.o.

o zniesienie współwłasności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 7 grudnia 2007 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 3 września 2007 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 3 września 2007 r. odrzucił skargę kasacyjną S.D. i spółki z ograniczoną odpowiedzialnością „N.”, uczestników postępowania o zniesienie współwłasności, na postanowienie tego Sądu z dnia 14 czerwca 2007 r. W uzasadnieniu wyjaśnił, że zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy uchylił postanowienie wstępne Sądu Rejonowego. Zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego nie było zatem postanowieniem, na które zgodnie art. 519¹ § 1 k.p.c. przysługuje skarga kasacyjna.

W zażaleniu wnioskodawca podniósł, że postanowieniem z dnia 14 czerwca 2007 r. Sąd Okręgowy zmienił postanowienie wstępne Sądu Rejonowego w ten sposób, że je uchylił; w rezultacie postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 14 czerwca 2007 r. dotyczyło istoty sprawy i jako takie podlegało zaskarżeniu skargą kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Nie ulega w orzecznictwie wątpliwości, że wydane przez sąd drugiej instancji postanowienie wstępne oraz postanowienie oddalające apelację od postanowienia wstępnego sądu pierwszej instancji są orzeczeniami co do istoty kończącymi postępowanie w sprawie w pewnym jej zakresie, które, jeżeli w sprawie w myśl art. 519¹ k.p.c. przysługuje skarga kasacyjna, podlegają zaskarżeniu tą skargą (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1997 r., I CZ 155/97, „Prokuratura i Prawo” 1998, nr 5, poz. 44, i z dnia 6 stycznia 1999 r., II CKN 110/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 129, oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 1997 r., II CKN 106/97, OSNC 1997, nr 11, poz. 170, i postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1999 r., I CKN 169/98, OSP 2001, z. 4, poz. 63, i z dnia 30 września 2004 r., IV CK 455/04, Biul. SN 2005, nr 2, s. 15).

Nie ma natomiast takich cech – jak trafnie przyjął Sąd Okręgowy – postanowienie sądu drugiej instancji uchylające postanowienie wstępne sądu pierwszej instancji.

Postanowienie wstępne, podobnie jak wyrok wstępny, może zapaść tylko w razie uznania żądania (roszczenia) za usprawiedliwione co do zasady (art. 567, 618 i 685 k.p.c. oraz art. 318 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.). Nie ma natomiast podstaw do wydania postanowienia wstępnego stwierdzającego, że żądanie jest co do zasady nieusprawiedliwione (por. końcowy fragment uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2000 r., III CKN 264/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 47). Jeżeli więc sąd pierwszej instancji wydał postanowienie wstępne dotyczące określonego żądania, choć żądanie to nie było usprawiedliwione co do zasady, wydane postanowienie powinno zostać w razie jego zaskarżenia uchylone przez sąd drugiej instancji. Skutkiem jego uchylecia będzie objęcie kwestii, której ono dotyczyło, orzeczeniem rozstrzygającym o całym wniosku (orzeczeniem pełnym). Jakkolwiek więc postanowienie sądu drugiej instancji, uchylające postanowienie wstępne sądu pierwszej instancji, jest orzeczeniem co do istoty w określonym zakresie sprawy, to jednak nie kończy postępowania w sprawie w tym zakresie i tym samym nie podlega, zgodnie z art. 519¹ § 1 k.p.c., zaskarżeniu skargą kasacyjną, choćby nawet w ogóle skarga kasacyjna była w sprawie, w świetle art. 519¹ k.p.c., dopuszczalna.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. jak w sentencji.